

ТЕСТ № 8

1. Директивата влиза в сила:

- a. след като бъде транспонирана от всички държави-членки.
- б. след изтичане на срока по транспонирането ѝ.
- в. след обнародване в Официален вестник на ЕС или съобщаване на държавата-адресат на директивата.

2. Преди влизане в сила на Хартата на основните права на ЕС:

- a. няма механизъм на защита на основните права в правото на ЕС.
- б. основните права са защитени като основни принципи на правото, общи за държавите членки.
- в. основните права са защитени в правния ред на ЕС чрез прилагането на ЕКПЧ.

3. Общите принципи на правото обвързват:

- a. единствено европейските институции.
- б. европейските институции и държавите членки, когато действат в приложното поле на правото на ЕС.
- в. нямат обвързващо действие, но служат за ориентир при тълкуване на правни норми.

4. В обхвата на изискванията по чл. 6, пар. 1 ЕКПЧ влизат:

- a. единствено спорове, които съобразно вътрешноправната уредба се разглеждат пред граждански и наказателни съдилища.
- б. всякакви спорове, с изключение на тези, които се разглеждат пред административните съдилища.
- в. спорове, които отговарят на изведените в практиката на ЕСПЧ критерии за квалификация на един спор като „спор относно граждански права и задължения“, независимо от квалификацията им във вътрешното право.

5. В производство по чл. 258 ДФЕС:

- a. частноправни субекти могат да участват в съдебната фаза на производството, ако са подали жалба до Европейската комисия, въз основа на която е открито производството.
- б. частноправни субекти могат да участват в съдебната фаза на производството, ако докажат, че имат правен интерес.
- в. частноправни субекти не могат да участват нито в досъдебната, нито в съдебната фаза на производството.

6. Принципът на ефективността обвързва държавите членки:

- a. да уредят ред на прилагане на правото на ЕС, който е по-благоприятен от реда за сродна вътрешноправна уредба.

б. да осигурят ефективно постигане на целите на ЕС, определени в Учредителните договори.

в. да уредят ред на прилагане на правото на ЕС, който не прави изключително трудно или обективно невъзможно прилагането на нормите на ЕС.

7. Гражданин на ЕС е:

а. Всяко лице, което има статут на бежанец.

б. Лице, което е гражданин по натурализация на една държава членка.

в. Единствено лице, което е гражданин на държава членка по рождение.

8. С оглед на практиката на ЕСПЧ по член 8 ЕКПЧ държавите-страни по Конвенцията:

а. са длъжни да предвидят брак между лица от един и същи пол.

б. са длъжни да предвидят правна форма на защита на семейните отношения между лица от един и същи пол.

в. Не са длъжни да уреждат семейните отношения в еднополови семейни двойки.

9. По силата на принципа на съответстващо тълкуване националните съдилища са обвързани:

а. да тълкуват нормите на производното право на ЕС в съответствие с нормите на първичното право.

б. да тълкуват нормите на вътрешното право, свързани с прилагане на норми на правото на ЕС, в светлината на нормите на правото на ЕС.

в. да тълкуват нормите на правото на ЕС като държат сметка за съотносимата международноправна уредба.

10. Институциите на ЕС могат да приемат:

а. единствено предвидените в чл. 288 ДФЕС актове.

б. единствено актове, изрично предвидени в Учредителните договори.

в. нетипични актове, които не са изрично предвидени в Учредителните договори, ако не нарушават изискванията за действителност на актовете на производното право.

11. С оглед на принципа на предоставена компетентност институциите на ЕС:

а. могат да приемат единствено актове, за които изрично са им предоставени правомощия в Учредителните договори.

б. могат да приемат актове, за които нямат предоставена изрично компетентност при условията на член 352 ДФЕС.

в. могат да приемат актове, за които имат изрично уредени правомощия или подразбиращите се такива.

12. Зачитането на върховенството на правото (правовата държава или върховенството на закона) като основна ценност и принцип на правния ред на ЕС може да се контролира:

а. единствено по реда на чл. 7 ДЕС.

б. по реда на производството за неизпълнение.

в. единствено от Съда на ЕС.

ТЕСТ № 6

1. Вътрешната правосубектност на Европейския съюз е:

а. признаване правото на ЕС да се ползва с всички права, които имат ЮЛ на територията на всяка една държава членка, включително и да придобива имущество и да участва в съдебни процедури.

б. признаване правото на самостоятелен субект в отношенията с държавите членки само в рамките на осъществяване политиките на Съюза.

в. Европейският съюз няма такава правосубектност.

2. Правото на Европейския съюз:

а. има предимство по отношение вътрешното право на държава членка, независимо от характера на нормата на националното право.

б. има предимство по отношение вътрешното право на държава членка, с изключение на нормите от националното право, приети преди съответната норма на правото на ЕС.

в. има предимство по отношение вътрешното право на държава членка, с изключение на конституционните разпоредби.

3. Пряко приложение във всички държави членки има:

а. регламентът.

б. директивата.

в. решенията на Съвета.

4. Кои от изброените области са част от споделената компетентност между Европейския съюз и държавите членки:

а. митнически съюз, обща търговска политика.

б. вътрешен пазар, околна среда, защита на потребителите.

в. установяване на правила относно конкуренцията, необходими за функциониране на вътрешния пазар, парична политика на държавите членки, чиято парична единица е еврото.

5. Съдът на Европейския съюз има:

а. само правораздавателна компетентност.

б. правораздавателна и преюдициална компетентност.

в. правораздавателна, преюдициална и консултативна компетентност.

6. Каква е функцията на генералния адвокат при Съда на Европейския съюз:

а. представлява страна пред Съда на Европейския съюз при взето решение за предоставяне на правна помощ.

б. представлява държавите членки по дела в Съда на Европейския съюз.

в. представя мотивирано заключение по делата за които съгласно статута на Съда на Европейския съюз се изисква неговото произнасяне.

7. Тълкуването, дадено от Съда на Европейския съюз с решение по преюдициално запитване:

а. има инструктивен характер за прилагането на тълкуваната норма на правото на Европейския съюз от националните юрисдикции.

б. е задължително само за сезиращата национална юрисдикция при решаването на правния спор, по повод на който Съдът е бил сезиран.

в. е задължително за всички национални юрисдикции при прилагането на нормата на Правото на Европейския съюз, която е била предмет на тълкуване.

8. Държава членка може да инициира производство за отмяна на решение на Съвета:

а. ако е гласувала "против" при приемане на решението.

б. ако е гласувала "против" или се е въздържала при гласуване на решението.

в. без значение е по какъв начин е гласувала при приемане на акта.

9. Инстанционният контрол в Съда на Европейския съюз се осъществява:

а. чрез обжалване на решенията на Съда пред Общия съд.

б. чрез обжалване на решенията на Общия съд пред Съда.

в. Общият съд и Съдът не упражняват инстанционен контрол помежду си.

10. Физически и юридически лица имат право да предявят пред Съда на Европейския съюз:

а. иск срещу други частноправни субекти след изчерпване на средствата за съдебна защита в държавата членка, където спорът е бил подсъден.

б. иск за отмяна на актове на държавни органи на държава членка след изчерпване на средствата за съдебна защита в държавата членка, където спорът е бил подсъден.

в. иск срещу актове на органите, службите и агенциите на Европейския съюз, които са адресирани до лицата.

11. Правата, уредени в Хартата на основните права на ЕС:

а. се прилагат само в рамките на ЕС.

б. се прилагат само за права, които не са регламентирани в Европейската конвенция за правата и основните свободи.

в. се прилагат за институциите на ЕС във всичките им действия и за държавите от ЕС, когато прилагат законодателството на ЕС.

12. Кой може да сезира Европейския съд по правата на човека:

а. само физически лица, граждани на договаряща държава.

б. всички частно-правни субекти на договаряща страна.

в. всяка договаряща страна по ЕКЗПЧОС, както и всички частно-правни субекти, независимо дали са граждани/регистрации в държавата членка.

КОНТРОЛЕН ТЕСТ 2 2

06.04.24

ТЕСТ № 1

1. Делегираните актове са:

- а. Законодателни актове, които се приемат от Европейския парламент.
- б. Незаконодателни актове, които се приемат от Комисията.
- в. Незаконодателни актове, които се приемат от Европейския парламент.

2. Спорове между институциите на Европейския съюз и техния персонал по въпроси на служебното правоотношение се разглеждат от:

- а. Съда на публичната служба.
- б. Общия съд.
- в. Съда.

3. В област „образование, професионално обучение, младеж и спорт“:

- а. Европейският съюз разполага с компетентност да предприема действия за подкрепа, координиране или допълване на действията на държавите-членки.
- б. Европейският съюз разполага с изключителна компетентност.
- в. Европейският съюз разполага с компетентност, споделена с държавите-членки.

4. Притежава ли Европейският съюз юридическа правосубектност?

- а. Не.
- б. Да.
- в. Само институциите на Европейския съюз притежават юридическа правосубектност.

5. Правата на частноправните субекти, породени от директния ефект на правото на Европейския съюз, се осигуряват от:

- а. Съда на Европейския съюз.
- б. Общия съд.
- в. Националните съдилища.

6. Преюдициалното запитване за валидността на норма от правото на Европейския съюз може да бъде направено:

- а. Без ограничение във времето.
- б. В двумесечен срок от публикуването на акта.

в. В двумесечен срок от влизането в сила на акта.

7. Международните споразумения, чиито предмет е само в изключителната компетентност на Европейския съюз, сключени от Съюза и трети страни:

а. От момента на влизането им в сила стават част от правото на Съюза и на това основание придобиват предимство пред нормите на вътрешното право на държавите членки, които им противоречат.

б. Придобиват предимство пред нормите на вътрешното право на държавите членки, които им противоречат само след прилагане на съответната национална ратификационна процедура.

в. Не придобиват предимство пред нормите на вътрешното право на държавите членки.

8. Решенията на институциите на Европейския съюз:

а. Не са задължителни в своята цялост.

б. Винаги са с конкретен адресат.

в. Когато решението посочва адресати, то е задължително само за тях.

9. Съдът на Европейския съюз е компетентен:

а. Да се произнесе по отношение на разпоредби относно политиката на сигурност.

б. Да се произнася по силата на арбитражна клауза, съдържаща се в договор, отнасящ се към частното право, сключен от Европейския съюз.

в. Да проверява пропорционалността на операции проведени от полицията в държавите членки.

10. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз, правото на Съюза:

а. Не изисква, нито забранява след постановяване на решението по преюдициалното запитване запитващата юрисдикция да изслуша отново страните и да събере нови доказателства, които могат да я накарат да промени фактическите и правните констатации, които е направила в акта за преюдициално запитване, при условие че гарантира пълното действие на даденото от Съда тълкуване на правото на Съюза.

б. Забранява след постановяване на решението по преюдициалното запитване запитващата юрисдикция да изслуша отново страните и да събере нови доказателства, които могат да я накарат да промени фактическите и правните констатации, които е направила в акта за преюдициално запитване.

в. Задължава запитващата юрисдикция да си направи отвод по висящото дело, поради това че в преюдициалното си запитване е изложила фактическата и правната обстановка по това дело.

11. Отбележете невярното твърдение: В дял I „Достойнство“ на Хартата за основни права на ЕС са включени текстове относно:

- a. Право на живот.
- б. Право на неприкосновеност на личността.
- в. Право на свобода и сигурност.

12. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз национален съд, сезиран с иск за обезщетение, формално основан на национална норма за отговорността на държавата за вреди от административна дейност, но в подкрепа на който се твърди нарушение на правото на Съюза вследствие на такава дейност:

- a. Следва служебно да вземе предвид нарушение на разпоредбите на правото на Съюза дори когато разглеждането на това нарушение би го принудило да излезе извън рамките на спора, така както е очертан от страните, като се основа на факти и обстоятелства, различни от тези, на които е основала своето искане страната, която има интерес от прилагането на съответните разпоредби.
- б. Не следва да квалифицира служебно този иск като предявен на основание чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз, стига приложимите разпоредби на националното право да не са пречка този съд да разгледа твърденията за нарушение на правото на Съюза, изтъкнати в подкрепа на този иск.
- в. Следва винаги да квалифицира служебно този иск като предявен на основание чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз.